

Ynev lovai

Előszó

Ez a kis összeállítás azért született meg, hogy a figyelmet a kalandozó csapatok egyik méltánytalanul mellőzött tagjaira irányítsam: a lovakra. Szinte mindegyik társaságban akad olyan kalandozó, legyen az lovag, predoci nemes vagy könnyűlovas harcos, aki nem csak felszerelése részeként, hanem társaként tekint (vagy legalább is kellene tekintenie) hatására. Ennek ellenére – tapasztalataim szerint – az esetek többségében ez nem így van, a karakterlapra jobb esetben is csak a ló színe kerül feltüntetésre a harci értékek mellé. Pedig a lovaknak is akadnak gyengéik és erősségeik, jó tulajdonságaik és rosszak, amelyek sokkal színesebbé és élvezetesebbé tudják tenni a velük való játékot.

Az alábbi írás egyik célja, hogy a különböző lófajták előnyeinek, hátrányainak kihangsúlyozásával a Játékosok jobban végiggondolják, hogy milyen hatásra van szükségük, s ezután talán némi élvezettel fognak majd tallózni a különféle jószágok között. Akinek ez nem tűnik vonzó lehetőségnek, az rosszabb esetben a harcértékek miatt fogja átböngészni a leírásokat, de a cél lehetőleg ne ez legyen! E mellett a JK-k talán figyelemmel fogják kísérni a játékban felbukkanó személyek – JK-k vagy NJK-k – hatásait is, hiszen abból is

hasznos információkhoz tudnak jutni („Ahá, dwoon csatalova van!”), illetve a fajták ismeretében akár céljuk lehet egy számukra sokkal hasznosabb (szebb, gyorsabb, teherbíróbb, stb.) paripa beszerzése. Ezzel – remélhetőleg – érdeklődni fognak a lovak, lófajták iránt, s a játék során sokkal inkább úgy fognak viselkedni, ahogy az egy igazi lókedvelő nemestől, ilanoritól, stb. elvárható lenne.

Másrészt, a hátrányok és a tartás nehézségeinek ismeretében talán könnyebb megérteni, hogy egy jószág ellátása mit is jelent, s miért is kötődnek sokan olyannyira szeretett hatásukhoz. A hosszas ismétléseket elkerülendő, csupán az eddig kevésbé ismert összefüggésekről, tényekről szerettem volna fellebbenteni a fátylat, ezért is nem került ide a lovakról szóló Rúna-cikk; persze mindenkinek érdemes azt is elolvasni.

Összegezve tehát az eddigieket: e rövidke írás elolvasása után – remélhetőleg – többen másként kezdenek gondolni paripájukra, s nem csak egyszerű felszerelési tárgyként fogják kezelni őket, így a karakterlapon végre nem a háttér lesz a sötét ló.

Roan da Archenar

PS: Ha esetleg bárki, bármilyen hasonlóságot vélne felfedezni a leírásban szereplő fajták és jó öreg Földünkön élő lófajták között, az nem a véletlen műve. Ugyanis, olykor némi

ésszerű átalakítást követően, a már ismert és bevált típusokat vettem elő. Ha ez valakit zavar, nyugodtan alakítsa át még jobban őket, én ezt nem éreztem szükségesnek.

Lovak

A lovakról általánosságban

A legtöbb kalandra vágyó paripán vág neki meghódítani a kontinenst, ezért hát illő, hogy pár szót szóljunk a kalandozók állandó társáról, a lovakról. A lovakat több célból is tenyésztik Ynev-szerte: utazásra, csatalónak, igavonásra, málhásállatnak, vadászatra, díszlónak, versenyzésre, stb. Ezek alapján jöttek létre a már ismert kategóriák, mint a könnyű- és nehéz harci ló, utazóló, igásló. Ugyanakkor meg kell említeni a különböző lófajtákat is: szinte minden tájnak megvan a maga jellegzetes fajtája, melyek különböző, jobb-rosszabb tulajdonságokkal rendelkeznek. Az évszázadok, évezredek során a tenyésztők több érvonal keresztezésével – a kívánt célnak megfelelően – hoztak létre különösen gyors, teherbíró, vagy éppen szemre tetszetős lovakat. Mindegyik fajtát – eredetileg – a kétféle alaptípus valamelyikébe lehet besorolni. A melegvérű lovakat az élénkség, gyorsaság, jellemzi. Izmaik rugalmasabbak, testalkatukra inkább a nyurgaság jellemző. Élettartamuk hosszabb, s jóval termékenyebbek is. A hidegvérű lovak nagy testű, izmos állatok, viszonylag hosszabb, dúsabb szőrzet jellemzi őket. Általában erősek, kitartóak, igénytelenek, de mozgásuk nehézkesebb, lassabb. Nyugodtak, gyakran flegmatikusak, kevésbé szaporák, s kevesebb ideig élnek. A pónik szintén hidegvérűek, így rájuk is ezek vonatkoznak. Természetesen a két alaptípust lehet keresztezni, így vegyítve több-kevesebb arányban a hideg- és melegvérű ősök kedvező tulajdonságait. Tipikus melegvérű lónak a dzsad és az yllinori fajta számít, a legtöbb tenyésztő ezek vérével frissíti tenyészetét, hogy jó tulajdonságokra tegyenek szert.

Ezek a tulajdonságok természetesen módosítják a lovak harci értékeit és egyéb jellemzőit is, hiszen pl. a dwoon csataló – hiába kifejezetten erre a célra tenyésztették ki – alkatánál fogva sokkal erősebb a többi nehéz harci lónál is, így indokolt, hogy bizonyos jellemzői, mint a sebzés, teherbírás,

azoknál nagyobb legyen. Az alapértékeket továbbra is a ló neveltetése, képzése határozza meg, de a fajtákból származó egyéb módosítók ezekhez még hozzáadódnak, vagy épp levonódnak. Meg kell említeni, hogy a különböző fajták jó része több célra is befogható, kitanítható. A nehéz harci lovak és az igáslovak között – a neveltetésen kívül – kevés különbség akad: mindkettő testes, izmos állat, mely képes nagy erejű izomkifejtésre, legyen az akár egy szekér elhúzása, vagy az ellenséges katonák legázolása. Természetesen egyikből sem lehet könnyű harci ló vagy utazóló. A különböző típusok között ezért átfedéseket lehet találni: egyes fajtákat valahol igáslónak, míg máshol nehéz harci lónak használnak, megint másutt az utazólónak való paripákból nevelnek könnyű harci lovakat, vagy éppen fordítva.

A már ismert kategóriákon kívül (utazóló, könnyű- és nehéz harci ló, igásló) létezik még egy: ide tartoznak azok az állatok, melyeket egyéb célra használnak, pl. versenyzésre, vadászatra, díszlónak, stb. Elméletben – a testalkatukat is figyelembe véve – őket is ki lehetne tanítani a lovasharc fortélyaira, de erre különböző okokból nem szokott sor kerülni.

Különleges a pónik esete: bár a pónikon belül is vannak kategóriák (utazóló, igásló), az ő esetükben ez harcérték és egyéb jellemzők terén nem jelent különbséget, hiszen hidegvérű fajta lévén, sem méretükben, sem testalkatukban nem lehetünk jelentős eltérésre, mint a többi ló esetében. Elvben a pónikat is ki lehetne tanítani harcra, de ez ritkán fordul elő. Az embereknek, elfeknek vannak a póniknál harcra sokkal alkalmasabb hátasaik is, míg más fajok, akik ilyen jószágokat használnak (pl. törpék) nem jeleskednek a lovasharc területén, ezért nem is használják hátasaikat a csatában.

Tartás, gondozás

Sokan elfeledkeznek róla, de egy háts birtoklása nem csak előnnyel, hanem törődéssel, lemondással is jár. A lovak megfelelő ellátáshoz naponta 5-6 font széna szükséges, de ha rendszeresen megterhelő munkát végeznek (nagy távok megtétele naponta, igásló, nehéz harci ló), mindenképpen

szükséges abrakoltatni is őket, hiszen egy csataló nem tartható megfelelő formában pusztán legeltetéssel. Széna vagy abrak hiányában 50-60 font zöldtakarmányra van szükségük, melynek lelegeléséhez legalább fél napra van szükségük. Ezen felül naponta itatni kell őket, ami száraz, sivatagos helyen megnehezíti a velük való utazást. Természetesen a fent leírt mennyiségek tájékoztató jellegűek: az igazán nagy testű harcilovak, vemhes kancák, tenyészcsoportok ennél többet igényelnek, a pónik csak a felét-kétharmadát, míg a szamarak ennél is kevesebbet.

Az utazás alatt rendszeres időközönként pihenőket kell beiktatni, hogy a lovak ki tudják pihenni magukat, ekkor érdemes leszerszámolni is őket. Éjszakára kipányvázni csak egy-két jószágot szükséges, ekkor általában a többiek sem kóborolnak el. Arra is ügyelni kell, hogyha hűvösebbre fordul az idő, az állat ne izzadjon meg, vagy folyó átúsztatásakor ne tartózkodjon túl sokat hideg vízben, mert könnyen megbetegedhet. Nagy hidegben, ha nem mozognak, csak istállóban lehet tartani őket, bár a hidegvérű lovak viszonylag jól bírják az időjárás viszontagságait, így félig fedett helyen, vagy meleg takarókkal át tudnak vészelnéni egy-egy jeges téli éjszakát. Az ápolásról, tisztításról, csutakolásról sem szabad elfeledkezni, mint ahogy a patkolásról és a rendszeres pataápolásról sem. A patkókat rossz útviszonyok mellett két-háromhetente, egyébként egy-másfél havonta szükséges megigazítani.

Képzés

Egy utazóló vagy igásló kiképzése – más típusokhoz képest – aránylag kevesebb fáradsággal jár, a két fő szempont: emberekhez (elfekhez, törpékhez) kell szoktatni őket, illetve meg kell tanítani őket az engedelmességre. Persze vannak különleges feladatok, amiket már nehezebb betanítani: egyes ritka lépésfajták (hátrálás, oldalazás), vagy hogy a ló füttyel hívható legyen. A csatalovak tanítása még ennél is

nehezebb feladat: mivel a lovak rendkívül félénk állatok, szinte minden, számukra ismeretlen dologtól tartanak, vagy akár meg is rémülhetnek, így könnyen elképzelhető, milyen nehéz egy lócsiszárnak az ősi beidegződéseket elfeledtetnie egy paripával. Ha az állatot megismertetik egy számára addig ismeretlen, félelmet keltő tárggyal, jelenséggel (legyen az akár egy lobogó, vagy egy kürt hangja), s megtapasztalja, hogy nem kell tartania tőle, attól kezdve már nem fog megijedni attól – de más, ismeretlen dologtól még igen. Így a jó harci ló kiképzése elhatározás, rengeteg idő, és pénz kérdése. Míg egy átlagos utazóló már attól is megrémül, ha egy karddal csak felé suhintanak, a jól képzett harci lovak szinte rendíthetetlenek: harci kürtök és dobok keltette hangzavarban is belevetik magukat a legvadabb küzdelembe. Az igazán jól képzett csatalovak, ha tényleg bíznak gazdájukban, már szinte bármire képesek: átgázolnak tűzön, belerontanak a lándzsasorfalba, vagy képesek akár megtorpanás nélkül is a szakadékba ugrani – ha esetleg lovasuk úgy irányítaná őket. Azt, hogy a karakter lova mit ismer, és mitől rémül meg, a KM jogköre eldönteni, hiszen jó pár dolog akad, amitől egy háttas megijedhet: ismeretlen hangok, szagok, zászlók, fegyverek, kígyók, stb. Most pár olyan dolog felsorolása következik, amihez különösen nehéz hozzászoktatni az állatokat: A vadállatok szagától minden ló ösztönszerűen irtózik, így a félénkebb fajták, ha csak megérik egy farkas, medve vagy nagymacska szagát, azonnal megriadnak, s elszaladnak, de még a jól képzett harci lovak is nyugtalanok és idegesek lesznek. Ez a tulajdonság azonban nem csak hátrány, hanem olykor előny is lehet: a vadállatok csak ügyyel-bajjal tudják megközelíteni a táborot, ha lovak is vannak ott. Sok jószág már a tűz szagától is nyugtalan lehet, de ha közelükben van, páni félelem lesz úrrá még a legjobban képzett lovakon is. Csak a legkiválóbban idomított, s gazdájukban teljesen megbízó háttasok képesek tűzön átgázolni, vagy tüzet átugrani.

Bár elsőre furcsának tűnhet, de külön képzést igényel, hogy a háttas bizonytalan talajra lépjen. A lovak rendkívül féltik lábukat, ezért ismeretlen, bizonytalan felületre (pl. csatorna fedőrácsa) nem akarnak lépni. Ennek legszélsőségesebb példája a földön fekvő test: magától egy ló sem gázolna át egy földön heverő testen, legyen az akár élő, akár holt. Természetes körülmények között ezzel nem is lenne baj, de a sebesültektől és holttestektől hemzsegő

csatamezön már annál inkább, ezért, főleg a nehéz harci lovakat, megpróbálják arra idomítani, hogy a földön fekvő testeket ne átugorják, hanem egész egyszerűen átgázoljanak rajtuk. Lócsiszárok szerint ez az egyik legnehezebb, amit egy harci lónak meg lehet tanítani.

Természetesen a gazdán és a képzésen kívül sokat számít az állat vérmérséklete: a hidegvérű lovak általában sokkal nyugodtabbak, így kevésbé ijedősek, míg a melegvérű lovakra ennek az ellenkezője igaz. Egyes fajták, mint például a versenylovak, különösen érzékenyek lehetnek: számukra már a legkisebb környezeti változás szorongással, félelemmel jár, s így a teljesítőképesség, és a sebesség romlásával.

És most következnek a különböző fajták leírása, kategóriánként. A felsorolás korántsem teljes, csak a legismertebb, vagy igazán különleges lovak kerültek megemlítésre, de ezeken kívül számtalan fajta létezik, mint pl. a predoci póni, melyet a borászok szőlősorok közt használnak kisebb kocsik vagy egyéb eszközök vontatására, vagy például a gro-ugoni fúria, melynek kancáit az orwellánus lovagok használják csatalóként. Szintén kimaradtak a mágikusan kitenyészett, vagy különleges képességekkel rendelkező hátasok, mint a kráni csataló vagy a pegazus, s azok a szörnyek is, amelyeket csak az inhumán kultúrák szülöttei lovagolnak meg: wargok, wywernek, stb. A leírás tehát csak a klasszikus értelemben vett lovakra terjed ki, illetve a legvégén olvasható egy rövid ismertetés az egyéb hátas- és igavonó állatokról (teve, öszvér, stb.) is.

A szövegben a lovak jellemzése, leírása a Predoci Lovászati Kódex ismérvei alapján történt, ahol is az állatok marmagasságát tenyérben adják meg. Tenyér alatt egy felnőtt férfi tenyerének szélességét kell érteni, mely nagyjából egy ynevi láb tizedének felel meg (kb. 10 cm). A színek tekintetében, a könnyebb érthetőség kedvéért, már némi eltérés tapasztalható a kódex megfogalmazásaihoz képest, így jó pár helyen szerepel olyan szín (pl. fehér, barna) amely lovak közt hivatalosan nem is létezik. A különböző módosítókról:

A Té, Vé, Ké, Sebzés, Ép, Fp a ló megfelelő értékéhez adandó hozzá, vagy vonandó le. A Tp azt jelenti, hogy ennyivel több Tapasztalati Pont adható az állat legyőzésekor. A sebesség, napi táv és teherbírás módosítója csak tájékoztató jellegű, nem

feltétlenül szükséges tehát tizedmérőföldekkel és fél fontokkal számolni. Mindösszesen annyit jelent, hogy az adott fajta egy átlagos példánya mennyivel gyorsabb, kitartóbb, teherbíróbb más lovaknál. Ez az érték még tovább módosulhat: a karakter kifoghat különösen gyors, vagy rendkívül fáradékony, esetleg igen teherbíró állatot is, így ezek a jellemzők akár további 5-10, esetenként még nagyobb százalékkal módosulhatnak, mindkét irányba. Ha a játék menetét lassítja, a százalékok akár figyelmen kívül hagyhatók, ilyenkor a KM mesélésétől függ, hogy érzékeltesse a JK-k lovai közti különbséget, pl. az egyik ló érezhetően gyorsabb a másiknál stb. A sebességre vonatkozó résznél érdemes figyelembe venni, hogy a módosító elsősorban vágta esetén érvényesül. Tehát egy átlagosnál gyorsabb ló nem fog feltétlenül ugyanennyivel gyorsabban léptetni más fajtájú társainál, a különbség a sebesség növelésével fokozatosan ötlük szembe. Tehát egy dzsad telivér ugyan szaporább léptű más lovaknál, de gyorsaságbeli fölénye ügetésnél még kevésbé, könnyű vágtnál és vágtnál egyértelműen érezhető. A napi táv megtétele elsősorban az állat kitartásától függ: hiába sebes egy ló, ha hamar elfárad, lehet, hogy kevesebb távolságot tud megtenni egy nap, mint más, kimérten poroszkáló, de szívós, állóképes hátasok. Az áraknál a helybéli tenyésztők árai kerültek feltüntetésre, de az adott helytől távolodva egyes fajták – az elterjedtség függvényében – ennél jelentősen többre kerülhetnek.

Lófajták

Utazólovak

Ebbe a kategóriába azok a hátasok tartoznak, melyeket nagy távolságok gyors és kényelmes leküzdésére használnak; zömük melegvérű, vagy java részt melegvérű ősktól leszármazott jószág. Az utazólovaknál, ha megkérdeznék, a többség szerint a sebesség, kitartás és teherbírás a legfontosabb jellemző, de érdemes még ezeken kívül pár, szintén nem elhanyagolható tulajdonságot megemlíteni. Hosszú utazások során fontos lehet a kényelem:

azok az állatok, melyek mozgása a lovas számára ritmustalan, kényelmetlen, soha nem lesznek igazán jó utazólovak. Másrészt, nem szabad megfeledkezni arról, hogy utazólovakat – harci lovakkal ellentétben – olyanok is használnak, akik kevésbé értenek az állatokhoz. Ezért legalább ilyen fontos, hogy egy utazóló engedelmes, könnyen kezelhető legyen, valamint ne legyen túlságosan törődésigényes. (Ez természetesen nem jelenti azt, hogy nem kell patkolni és etetni őket.) Az utazólovak fajtáinak egy jó része – megfelelő képzés esetén – könnyű harci ló is lehet.

Dzsad félvér

Bár a dzsadok említésékor utazóállatként mindenkinek a teve jut eszébe, a Taba el-Ibara lakói is ugyanúgy tenyésztik, használják és szeretik a lovakat, mint más népek. A dzsad félvér pyarroni és dzsad vérvonal keresztezésével kitenyésztett típus, melyet Ynev-szerte utazólóként, a dzsad államokban könnyű harci lóként alkalmaznak. Szép megjelenésű állat, marmagassága 15-16 tenyér, teste izmos, háta rövid. Nyaka ívelt, feje hosszúkas, szemei kissé mandulaszerűek, orrlyukai kidomborodók. Szőrzete finom tapintású, fekete, szürke vagy vöröspej változatai léteznek. Viszonylag igénytelen fajta, jól tűri a mostoha körülményeket. A dzsad félvér intelligens, gyors mozgású, de a sivatagi hőség ellenére is kitartó lónak számít, ezért más vidékeken is választják előszeretettel hátnak. A Taba el-Ibarán kívül a környező országokban is tenyésztik.

Vé+3 Ké+1 Tp+1 Sebesség+5% Napi táv+5% Teher-10% Ár×1,2

Dzsad telivér

A dzsad telivér más fajtáknál kissé alacsonyabb, karcsúbb, ugyanakkor pompás megjelenésű jószág. Átlagos marmagassága 14,5-15,5 tenyér, háta rövid, középen kissé lefelé ívelt. Izmos lábán az ízületek erősek, patája viszonylag apró. Feltűnő hajlatú

nyakán feje ék alakú, homloka íves, nagy szeme mandula alakú, mely körül a bőr sötét színű, s a fajta jellegzetességeként, orrlyukai kidomborodók. Sörényéből az első arasznyit a nyak kecsességének kihangsúlyozására gyakran borotválják. Farkát zászlószerűen kissé felcsapva hordja. Csak aranyszínű, vörös, fekete, szürke példányai vannak, de a fekete szem- és orrtájék még inkább megerősíti a sötét hatást. Szőrzete rendkívül selymes, már-már csillogó. A dzsad telivér intelligens, alacsonyabb termete ellenére rendkívül gyors jószág, s kiváló ugró. Északon és Délen is használják utazólóként, illetve versenyzésre, bár elterjedésének gátat szab a szokottnál kissé gyengébb teherbírása és magasabb ára. A dzsadok (akik egyébként csak kancákon lovagolnak) Banat er Rihnek, azaz a Szél Lányainak hívják őket – igen találóan. A Taba el-Ibarán kívül csak pár helyen – Kereskedő Hercegségek, Gorvik, Predoc – tenyésztik őket, a legpompásabb példányok Al Abadanából származnak.

Vé+5 Ké+2 Sebzés-1 Ép-1 Fp-3 Tp+2 Sebesség+10% Napi táv+10% Teher-15% Ár×2

Haonwelli vágató

Az unikornisok vérvonalából kitenyésztett haonwelli vágató fenséges látvány – már akinek volt olyan szerencséje, hogy szemügyre vehetett egyet. A ló marmagassága 15,5 tenyér, teste és egész mozgása légiesnek tűnik. Háta rövid, de szügye mély és széles, nyaka hosszú és karcsú, feje hosszú, fülei kicsik. Lába bár nem túl vastag, ellenben izmos. Sörénye, farka dús, hosszú, szőrzetével megegyező színű. Szőre selymes, színe csak fehér, ritkábban fekete lehet. Ritkán, de születik egy-két példány, amelyik aranyszínű, ezekért a többihez képest ötszörös árat kérnek el. A haonwelli gyors, kitartó, rendkívül intelligens, tanulékony fajta, sokszor a legegyszerűbb jelekből is megérti, mit akar tőle a gazdája. Látszólagos törekenysége ellenére szívós, erős, bár nagy terhek hordására nem alkalmas. Mivel hihetetlen sebesség elérésére képes – gyorsaságban csak az yllinori hagyja le – sokszor lóversenyeken is találkozni lehet vele. Azt meg kell jegyezni, hogy az igazán sebes, a versenyeken már többszörösen győztes példányok a szokásosnál jóval magasabb, két-háromszoros áron kelnek el. Sajnálatos módon, az unikornisokkal ellentétben a haonwelli vágató nem túl szapora, s mivel csak Haonwellben tenyésztik, érthető, hogy az a kevés

példány, mely megrendelést követően eladásra kerül, igen nagy értéket képvisel.

Té-2 Vé+5 Ké+2 Tp+3 Sebesség+20% Napi táv+15% Teher-10% Ár×6

Ilanori hátas

Észak, sőt, talán egész Ynev legelterjedtebb utazáshoz használt lova, sokak számára az ilanori hátas jelenti az utazólovat. Küllemre is tetszetős jószág: marmagassága 14,5-16,5 tenyér, teste izmos. Széles hátán még a kezdőknek is könnyű és kényelmes megülni. Nyaka közepesen hosszú, feje egyenes és hosszúkás. Szőrzete átlagos hosszúságú, nem túl durva, s mindenféle színben előfordul, de leginkább a világos változat (fakó, szürke, fehér, illetve deres) a jellemző. Közepesen hosszú sörénye és farka dús. Az ilanori hátas általánosságban véve jó utazóló: jól bírja a vágat, kitartó, teherbíró. Kellőképp nyugodt és engedelmes, így még a lovagolni kevésbé tudók is könnyen elboldogulnak vele. Észak-Ynev szinte minden országában tenyésztik ezt a fajtát, sőt, még Délen is sok helyütt, de többen is állítják: aki igazán jó hátast szeretne, az Ilanorban keresse.

Ár×1

Kabardin

A kabardin (ami dolamin nyelven hegyi lovat jelent) kiváló választás azoknak, akik hegyvidéken közlekednek: biztos léptű ló, az utat a legnagyobb ködben vagy sötétben is megtalálja. Abasziszból származik, de minden hegyi terepen hasznát veszik: kabardinokkal kel át a Sheralon a karavánok többsége, s még Délvidéken is találkozni vele sok helyütt. Marmagassága 15 tenyér, lába rövid, hátsó lábai, mint a hegyi fajtáknak, enyhén íveltek. Háta rövid, egyenes, hatalmas tüdejének helyt adó szügye mély, széles. Lapockája, nyaka izmos, feje egyenes, állkapcsai hangsúlyosak. Orrlyukai nagyok, hosszú, keskeny füle előrenéző. Szőrzete erős, a környezet viszonyosságainak ellenálló, a tisztavérű példányok színe fekete vagy vörös lehet. A kabardin nem túl gyors, de annál teherbíróbb, kitartása pedig már-már legendás. Rendkívül igénytelen, s emellett igen nyugodt fajta, hidegvérét még akkor is megőrzi, ha erős sodrású folyón kell átúsznia. Utazó és teherhordó állatnak használják, ugyanis nyugodtsága miatt harci képességei nem a legjobbak. A legtöbb

kabardint Abasziszban tenyésztik, de Ynev más tájainak hegyvidéki településein is lehet találkozni példányaival.

Té-2 Vé-5 Ké-2 Ép-1 Tp-2 Sebesség-5% Napi táv+25% Teher+15% Ár×0,8

Pyarroni poroszkáló

Délvidék legismertebb hátaslova, melyet predoci vérvonal felhasználásával tenyésztettek ki. Magassága 15,5-16 tenyér, teste az ilanorinál izmosabb, szügye mély, széles, fara kifejezetten izmos. Feje hosszú, szemei különösen intelligensek. Sörénye, farka viszonylag rövid, és nem is túl sűrű. Rövid szőrzete mindenféle színben előfordul, a szürke kivételével, a legjellemzőbb azonban a vöröspej. Az ilanorihoz képest kevésbé gyors, ugyanakkor izmos, s jó teherbírású, kitartó jószág. Nyugodt, engedelmes, viszonylag igénytelen és emellett elég jól szaporítható fajta, ami szintén nagyban hozzájárult ahhoz, hogy kedvelt legyen a Pyarroni Államokban. Az Államközösség területén szinte mindenütt tenyésztik, legszebb ménesei – érdekes módon – Lar-dornak vannak.

Té+1 Vé-3 Ké-1 Sebész+1 Ép+1 Fp+3 Tp+2 Sebesség-10% Napi táv+5% Teher+10% Ár×1

Könnyű harci lovak

A könnyebb vértetű harcosok paripái kerülnek ki ebből a kategóriából. Ezeknél az állatoknál fő szempont, hogy csatában ne ijedjenek meg, sőt, harcolni is tudjanak, mellette kellőképp gyorsak legyenek, ugyanakkor elég teherbíróak, hogy akár még egy könnyebb vértet is tudjanak viselni. Ezek a képességek a célnak megfelelő hangsúlyt kapnak: egyeseknél a gyorsaság a döntő szempont, másoknál a kitartás, megint másoknál a jó harckészség, és így tovább. Ezekon kívül még akad pár egyéb tulajdonság is, mely jó, ha megvan egy könnyű harci lóban. Bár keveseknek jut eszébe, de az egyik ilyen a manőverezhetőség. A könnyűlovasság támadása korántsem olyan elsöprő erejű, mint a nehézlovassagé, ezért feladatuk gyakran az ellenfél megtámadása, szétzilálása, majd ezt

követően a visszavonulás, hogy sebességüket kihasználva aztán újra lecsapjanak. Ebben a taktikában döntő tényező lehet a robbanékonyság mellett a lovak fordulékonyasága. Az irányíthatóság a másik kevésbé nyilvánvaló, de fontos szempont: a könnyűlovak nem tudnak súlyos vértjük fedezékébe húzódni, ezért gyakran használnak pajzsot, mely teljesen lefoglalja baljukat. Mivel így mindkét kezük foglalt, de az állatot mégis irányítani kell, ezért a könnyűlovak katonák között különösen keresettek azok az állatok, melyek kéz használata nélkül, egyéb jelekkel is jól irányíthatók: térdrel, sarkantyúval, testsúllyal, esetleg hanggal. Mivel a lovas harcmódot választók jól értenek a lovakhoz, ezért nem meglepő, ha a lovak igénytelensége nem elsődleges szempont, sőt, az előbb felsoroltak mellett gyakran háttérbe szorul. Természetesen, ha egy harci ló jól bírja a csatater és az utazás viszontagságait, semmiképpen sem számít hátránynak. A könnyű harci lovak általában melegvérűek, vagy meleg- és hidegvérű állatok keresztezéséből tenyésztették ki őket. Egyes fajtákat bizonyos vidékeken utazólóként is használnak.

Abradói nyergesló

Gorvik közkedvelt könnyű harci lova: azon túl, hogy a helybéli lovas harcosok jó része ilyen paripát választ, abradói mén kap szerepet a hassidisek küzdelmein és az abradói stílusú, lóról vívott byzonviadalokon egyaránt. Bár a gorvikiaik kedvelik a dzsad félvér és telivér lovakat is – ezeket önérzetesen warwiki félvérnek és telivérnek hívják – kitenyésztettek belőlük egy saját fajtát is. Az abradóit rövid hát, széles, izmos far, erős láb és ívelt nyak jellemzi. Az állat feje profilból kissé sólyomszerű, szeme ovális, füle kicsi, orrnyílásai enyhén kidomborodnak. Marmagassága 15-16 tenyér, szőrzete selymes, sörénye sűrű, alacsonyan tűzött farka hosszú, lobogó. Az ősi vérvonalú példányok színe eredetileg fekete, sötétpej vagy vöröspej volt, de most már egy

inkább a szürke a jellemző. Az abradói gyors és kitartó, ugyanakkor elég teherbíró ahhoz, hogy páncélzatot is elbírjon, vagy könnyű harci szekér elé fogják be. Élénk, intelligens, s jól irányítható csak térdrel vagy testsúllyal is. Kizárólag Gorvikban, elsősorban Abradóban tenyésztik, ahol is mindegyik állatot megbillogoznak, amiből szakértő számára a nemző csődör családfája azonnal kiderül.

Vé+2 Sebesség+5% Napi táv+5% Teher+5%
Ár×1,5

Ilanori galoppozó

A leggyakoribb könnyű harci lófajta Északon. Izmos, vastag, kissé hordószerű testalkat, s viszonylag hosszú sörény és farszörzet jellemzi. Marmagassága 15-16 tenyér, háta rövid, egyenes, szügye széles, izmos. Lába és ívelt nyaka szintén izmos, feje viszonylag nagy és egyenes. Szőrzete sűrű és tömött, sárga, vörös, valamint a fekete színű lehet. Az ilanori galoppozó elég izomzattal rendelkezik, hogy a páncélozott lovas mellett könnyebb vértzet is viseljen, ugyanakkor még mindig nagy sebesség és jó manőverezhetőség jellemzi. Járása kifejezetten kellemes, még hosszú távon is kényelmes ülés esik rajta. Engedelmes, könnyen tanítható, ezért észak könnyűlovassága javarészt ilyen lovakat használ. Az Északi Szövetség majd mindegyik országában nagy számban tenyésztik az ilanori galoppozót.

Ár×1

Enysmoni félvér

A Délvidék egyik legismertebb könnyű harci lova az enysmoni félvér, melyet nomád és predoci lovakból tenyésztettek ki. Az enysmoni egy 14-16 tenyér magasságú, jó izomzatú állat. Fara, hátsó lábai feltűnően erősek, háta rövid, egyenes, szügye mély, széles, lapockája különösen izmos. Hosszú nyakán rövid, széles fej ül, fülei szétállók. Mindenféle színben megtalálható, de az ősi, nomád jellegét már elvesztette, fehér jegyek térd fölött már nem fordulhatnak elő, csak a fejen. Az izmos hátsónak köszönhetően az enysmoni félvér könnyedén tud hirtelen irányt változtatni, s hamar megiramodni. Robbanékony fajta, sebessége, gyorsulása figyelemre méltó. Bár könnyű harci lóként ismerik szerte a délvidéken, Enysmonban a csikósok és gulyások is többnyire ilyen lovakat

ülnek meg, hiszen az állat fordulékonyasága számukra is jól kihasználható. Kisebb termete miatt kevésbé teherbíró, de ezt a hátrányát bőven behozza gyorsaság és manőverezhetőség terén. Az enysmoni félvér, ha izmos hátsó lábaival rúg, a sebzéséhez járuló módosítót nem -1-es, hanem +1-es lesz. Könnyen szaporítható, hatalmas számban tenyésztik őket az enysmoni pusztákon, de Predocban, Edorlban, és a pyarroni végvárok mindegyikében is nagy ménesek vannak.

Vé+3 Ké+1 Sebzés-1 Ép-1 Fp-2
Sebesség+10% Teher-5% Ár×1

Ereni szürke

Az ereni szürke méltán érdemelte ki hírnevét, s lett Észak-Ynev egyik kedvelt könnyű harci lova. Erős, robosztus testalkat jellemzi, marmagassága 15,5-16 tenyér, törzse vastag és erőtől duzzadó. Lába kifejezetten izmosak, vastag ízületekkel és tekintélyes patával. Lapockája kiugró, nyaka egyenes, feje hosszú. Fülei kicsik, és kissé hátrafelé állnak. Izmos farán a farka magasan tűzött. Sörénye, farka dús, de rövid. Színe – mint neve is mutatja – többnyire szürke, de annak minden árnyalata előfordul, a derestől az acélszürkén át a fehérig. A nem tisztavérű példányoknál fel-feltűnedeznek a sárga és a pej változatok is. Az ereni szürke izmos, kitartó, s egyáltalán nem ijedős, más könnyű harci lovakhoz képest azonban nem túlságosan tanulékony – sokan úgy tartják, egy ereninél már csak a lova makacsabb. Bár makacsságnak, csökönyösségnek nyoma sincs benne, de az tény, aki kevésbé ért a lovakhoz, bizonyosan nehezebben fog boldogulni ilyen állattal. Ennek ellenére Észak egyik kedvelt könnyű harci paripája, Erenen kívül nagy számban tenyésztik a Kettős Hold országainak többségében.

Té+3 Vé-2 Ké-1 Sebzés+1 Ép+2 Fp+5 Tp+4
Sebesség-5% Napi táv+5% Teher+15% Ár×1,3

Predoci telivér

A predoci telivér a Pyarroni Államokban népszerű könnyű harci ló, bár – főleg Predocban és Edorlban – utazólónak is használják. Marmagassága 15 tenyér, teste izmos, lába rövid. Háta hosszú, szügye széles és izmos. Nyaka ívelt, feje hosszú, füle kicsi. Születésekor mindegyik predoci telivér barna vagy fekete, de ahogy nőnek, egyre világosabb színűek lesznek, míg 3-4 éves korukra szőrzetük

szinte teljesen kifehéredik. Minden századik állat gesztenyeszínű marad, de ezek vérvonalát nem örökítik tovább. A predoci telivéreket csak Predocban tenyésztik, ahol is gondosan számon tartják származásukat. A telivérek több dologban is kiemelkedők: amellet, hogy teherbíró fajtának számítanak, hihetetlenül gyorsan képesek vágtázni, ekkor – és csak ekkor – sebességük 10%-kal nagyobb a többi harci- vagy utazólónál. Mindezekén túl igen tanulékony fajta, sőt a kevésbé tapasztalt lovas még segíti is, így érthető, hogy aki megteheti, szépségükön túl miért is választja ezeket az állatokat hátsónak.

Sebzés+1 Ép+1 Fp+3 Tp+3
Sebesség(+10%) Teher+10% Ár×2

Sabbúl

A sabbúl, mely a származási helyéről, Toron egyik tartományáról kapta nevét, elsősorban a Quiron-tenger mellékén terjedt el, mint könnyű harci ló. Kitenyésztéséhez állítólag kyr vérvonalat is felhasználtak, mely más lovakkal vegyítve egy karakterisztikus, jól felismerhető fajtát eredményezett. Viszonylag karcsú, de izmos ló, marmagassága 15,5-16 tenyér, háta hosszú és egyenes. Lábai, izmos nyaka hosszú, feje jellegzetesen szögletes. Szeme nagy, fülei hegyesek és előrefelé állnak. Színe bármilyen lehet, a leggyakoribbak a világos változatok, sőt, a pej és a fekete csak bizonyos tenyészetekben számít elfogadottnak. A sabbúl nyugtalan, ideges fajta, mely alkalmatlanná teszi, hogy a lovakhoz kevésbé értők meg tudják ülni, ellenben előnyére válik a csatában. Tartása mindenképpen szakértelmet igényel, s ráadásul különösen fogékony a környezeti hatásokra – így méregellenállása is egyel alacsonyabb a hagyományos harci lovakhoz képest. Talán mindezen tulajdonságok – és persze a magas ár – akadályozta meg azt, hogy e remek harci paripa szélesebb körben elterjedjen. A legnagyobb ménesek Abasziszban és Toronban találhatóak, bár a Quiron-tenger mellékén más, kisebb országokban is foglalkoznak a tenyésztésével.

Té+5 Ké+2 Fp-2 Tp+4 Ár×1,8

Yllinori félvér

Karcsú testfelépítésű, de jó izomzatú állat. Marmagassága 15,5-16 tenyér, teste kecses, ugyanakkor izmos. Háta, lábai, nyaka hosszúak, de a királyi ménesnél izmosabbak. Szemi nagyok, fülei keskenyek és kissé szétállók. Szőrzete kevésbé csillogó, mint nemesebb társáé, de ugyanúgy selymes tapintású. Színe sárga, vörös, szürke és változatai (derestől a fehérig), valamint fekete lehet. Sörénye és farka selymes tapintású, s közepesen dús. Gyors, jó mozgású ló, kiváló ugróképességgel, ugyanakkor eléggé izmos ahhoz, hogy könnyű harci lónak is használni lehessen. Viszonylag igényes fajta, ami Yllinorban, és más neves lótenyésztő országokban nem jelent gondot, de sokhelyütt igen. Ezért – s persze magas ára miatt – nem terjedt el igazán, bár Yllinoron kívül Predocban és Ilanorban is vannak tenyészetek. A tisztavérű yllinori félvéreket két koronás billoggal jelölik meg.

Té-2 Vé+5 Ké+2 Ép-1 Fp-3 Tp+5
Sebesség+10% Napi táv+10% Teher-5%
Ár×3

Nehéz harci lovak és igáslovak

A két típus egy fejezet alá került, s bár egy büszke lovag minden bizonnyal sértve érezné magát, hogy lovát egy szántóvető igás állathoz hasonlítsák, azt el kell ismerni, a kettő között elég nagy az átfedés. Szinte mindegyik csatalófajtát használnak bizonyos vidékeken igavonásra, kocsi húzására vagy épp málhahordásra. A nehézlovas harcmodor az ellenfél sorain történő átgázolást jelenti, s ehhez elsősorban erőre és tömegre van szükség. Az igáslovak esetében a szekér vagy az eke elhúzásához szintén erő, no meg állóképesség kell – ez java részt egybevág a csatalovak jellemzőivel. Természetesen vannak még egyéb, nem elhanyagolható szempontok is. A teherbírás nem mellékes a nehéz harci lovaknál sem: a nagyobb terhelhetőség több, vastagabb vértzetet, s így jobb védelmet is jelent. Szintén számon

tartják azokat a fajtákat, amelyeknek kiemelkedő a harcészsége, lévén harci lovakról van szó. A kitartás már inkább az igáslovak jellemzője, ez a csatalovak esetében általában nem bír elsődleges fontossággal. Mind a nehéz harci, mind az igáslovak hidegvérűek, de a kedvezőbb tulajdonságok érdekében néha keresztezték őket melegvérű háttalakkal is. A hidegvérű lovakra jellemzően elég jól tűrik a mostoha környezetet: a hideget, nehéz terepviszonyokat. Arról azonban nem szabad elfeledkezni, hogy más lovakhoz képest arányosan több ételmelet kell elfogyasztaniuk, s ahhoz, hogy egy harci ló igazán jó formában legyen, nem elég legeltetni, mindenképpen szükséges erőtakarmánnyal (pl. zab) ellátni őket. A nehéz harci lovak és igáslovak fajtái csak egymással helyettesíthetők, más típusokkal (utazó-, könnyű harci ló) nem.

Dorlani igásló

Elsősorban a Pyarroni Államközösségben elterjedt, de az egész délvidéken ismert és kedvelt igásló. Marmagassága 16,5-17,5 tenyér, teste izmos, háta egyenes, szügye széles. Lábai rövidek, de izmosak, hangsúlyos ízületekkel. Hosszú nyaka izmos, feje egyenes. Farka alacsonyan tűzött, más nagytestű lovakhoz képest nem túl dús. Színe vörös, fekete vagy szürke lehet. Eredetileg a Dorlani-medencében tenyésztették ki igavonásra, de sok helyen veszik hasznát kocsi vontatásakor is. Más nagy testű lovakhoz képest élénk, ugyanakkor elég engedelmes. Egyes lovakok előszeretettel használják csatalóként is, mert bár nem különösebben teherbíró vagy kitartó, de jó mozgású, nyugodt állat. A Pyarroni Államokon kívül Dél-Yenv más országaiban is találkozhatunk vele.

Ár×1

Dwoon csataló

A dwoon csataló, vagy más néven dwylli óriásló valóban rászolgált a nevére, ugyanis az egyik legnagyobb fajta. Marmagassága 16,5-18 tenyér, átlagos súlya 900 font körüli, de akadnak nagyobb példányok is: ha hinni lehet az elbeszéléseknek, egy dwoon földművelő lova 21 tenyér magas volt, súlyát pedig 1300 font körülire becsülték... A dwoon csataló teste kifejezetten vastag, tömör, és roppant izmos. Szügye mély, s bár lába viszonylag rövid,

zömök, ennek ellenére léptei szokatlanul hosszúak. Enyhén ívelt nyaka izmos, hosszú fején nagy szemek és hangsúlyos fülek ülnek. Sörénye, farka dús szőrzetű, és hosszú. Színei a fekete, szürke és ennek változatai (derestől a fehérig), bár a nem tisztavérű példányok szinte bármilyen színűek lehetnek. Erős, kitartó fajta, s méreteihez képest még nem is különösebben lassú. Mint a legtöbb északi ló, az időjárás viszontagságait is jól tűri, sok gondozást nem igényel. Nyugodt, megfontolt állat, a hevesség egyáltalán nem jellemző rá. A dwoon csataló az egyik legkedveltebb nehéz harci ló Északon, ugyanakkor igáslóként is kiváló: hatalmas erejére jellemző, hogy könnyűszerrel felszántja azt a kemény, nedves dwoon talajt is, amelyekkel más fajták nem boldogulnak. A Dwyll Unión kívül Erenben, Erigowban is foglalkoznak a szaporításával.

Té+5 Vé-5 Ké-1 Sebzés+1 Ép+2 Fp+5 Tp+4
Napi táv+10% Teher+20% Ár×1,7

Erigowi csataló

Az Erigowi csataló egy jó tulajdonságokkal rendelkező, általános nehéz harci ló, a dwoon csataló mellett Észak-Ynev másik legkedveltebb fajtája. Marmagassága 16-17,5 tenyér, teste izmos, háta hosszú, szügye mély. Lábai átlagos hosszúságúak, patái viszonylag nagyok. Hosszú nyaka izmos, enyhén ívelt, feje, füle kicsi. Sörénye, farka dús, hosszúra növedő, bármilyen színben előfordulhat. Az erigowi csataló erős, kitartó, ennek ellenére mégsem nehézkes, jó mozgású állat. Élénk, más nehéz harci lovakhoz képest különösen jól idomítható, ráadásul rendkívül szapora is. Az erigowi lovagok előszeretettel választják hátasként, de észak más nehézvértetes lovasai körében is kedvelt. Igáslóként is rendkívül népszerű, különösen Erigowban és az Északi Hármak országaiban. Az erigowi csatalókat Észak-Ynev majd mindegyik országában tenyésztik, a legkülönbébb méneseik természetesen Erigowban találhatóak, de az innen származó állatok ára két-háromszorosa is lehet a más országban tenyésztett lovakénak.

Ár×1

Gianagi sörösló

Hatalmas termetű ló, roppant izomzattal. A gianagi sörösló, mint a neve is mutatja, Gianagból

származik, ahol eredetileg söröskocsikat vontattak vele. Itt, valamint az Északi Szövetség területén elsősorban igásállatként használják, bár a szegényebb lovagok közt találni olyanokat, akik harci lónak tanítatják ki. Marmagassága 16,5-17,5 tenyér, testtömege pedig 800-1000 font között mozog. Háta rövid, egyenes, széles, középhosszú nyaka ívelt. Feje hosszú és egyenes. Hosszú lábai feltűnően izmosak, patája pedig kifejezetten hatalmas, ami elég stabilitást ad a lónak ahhoz, hogy bizonytalan talajon is szilárdan álljon. Hosszú szőrzete fekete, szürke, aranyderes (fekete, barna, sárga vegyesen, fehér sörénnyel és farszörzettel), barna, vörös lehet, a leggyakoribb ez utóbbi két változat. Alsó lábszára fehérbe hajló, itt és a patánál is szőrzete rendkívül dús, hosszú. Sörénye, farka szintén sűrű, hosszú, a szőrzettel megegyező, vagy annál világosabb színű. Nyugodt, kissé flegmatikus fajta, hatalmas teherbírással, törődést egyáltalán nem igényel, ugyanakkor kissé lomha, nehézkes mozgású. Gianagban foglalkoznak nagyobb méretekben a tenyésztésével, bár gazdaságokban, fuvarosoknál az Északi Szövetség más államaiban is szaporítják őket.

Vé-5 Ké-2 Sebzés+1 Ép+2 Fp+5 Tp+2
Sebesség-5% Napi táv+10% Teher+15%
Ár×0,7

Predoci kosfejű

Az ősi predoci igáslovak vérvonalát dzsad típusal javították fel, s az így létrejött fajtát emlegetik ma predoci kosfejűként, mely nevét különleges, kosra emlékeztető fejformájáról kapta. Inkább magas, mintsem nagy testű, izmos lónak tűnik, marmagassága 16-17 tenyér. Háta egyenes, lába, lapockája izmos. Feje kosformájú, füle hosszú, orrlyuka enyhén kidomborodó – ez a dzsad vérvonal ékes bizonyítéka. Bármilyen színben előfordulhat, sörénye, farka hosszú, de csak közepesen dús. A melegvérű dzsad lovakkal történt keresztezés során új, kedvező tulajdonságokat szerzett: más harci- és igáslovakhoz képest talán kevésbé teherbíró, ellenben élénk, intelligens, gyors, mozgása könnyed. A predoci kosfejűt előnyös

tulajdonságai miatt előszeretettel használják nehéz harci lóként az egész délvidéken, illetve igáslóként is, hiszen elég erős ahhoz, hogy a könnyebben megrakott szekereket elhúzza, vagy a laza szerkezetű dél-ynevi talajt felszántsa. Igáslóként szinte bármely délvidéki országban előfordulhat, csatalóként csak Predocban és Viadomóban tenyésztik.

Té-2 Vé+4 Ké+2 Sebzs-1 Ép-1 Fp-3
Sebesség+10% Napi táv+5% Teher-10%
Ár×1,2

Quironi pej

A Quironeia vidékén elterjedt igásló. Csatalónak is kiváló, a quironi pej igen kedvelt harci lónak számít Toronban, Abaszisban és Tiadlanban is. 16-16,5 tenyér a marmagassága, teste hosszú, szügye mély, széles. Fara kifejezetten nagy és izmos, lába rövid, patája széles, nagy fején fülei tekintélyes méretűek. Csak pej változat létezik, a leggyakoribb a vöröspej, de a fején, hátán, lábán gyakran lehet fellelni sötétebb jegyeket is. Sörénye, farka dús, hosszú. Bár testalkata alapján nem tűnik kifejezetten izmosnak, a quironi pej méretéhez képest mégis hatalmas erő kifejtésre képes, ezért gyakran fogják be kocsi vontatására is. Széles patája miatt biztos léptű lónak számít, ami a toroni, tiadlani mocsaras, vagy az abasziszi hegyi vidékeken nem elhanyagolható előny. Jó mozgású fajta, s kellőképp gyors és élénk is. Más csatalovakhoz képest rendkívül jó ugró, s emellett ára is elfogadható. Csak a Quiron-tenger mellékén tenyésztik.

Té-1 Vé+3 Ké+1 Ép-2 Fp-5 Tp-1
Sebesség+5% Ár×1

Shadoni csataló

Az ősi, godoni vérvonalból kitenyésztett nagy, erős harci lovakat egész Yneven shadoni csatalóként vagy igáslóként, Shadonban pedig carappóiként (carapponal) emlegetik. A tisztavérű shadoni marmagassága 15,5-17 tenyér, lábai rövidek és erősek, patája közepes

méretű. Vastag, ívelt nyakán feje kicsi, s jellegzetesen szögletes. Sörénye, farka dús, hosszú. Mindenféle színváltozata létezik, de a leggyakoribb a sötét és a vöröspej. Léptei – a dwoon csataló hosszú, könnyed lépteihez mérten – erősek, határozottak, mozgása ennek ellenére nem mondható nehézkesnek. A shadoni csatalókat egész Dél-Yneven használják igáslóként vagy csatalóként, ugyanis rendkívül erős, kitartó, teherbíró, és nyugodt, bár néha kissé flegmatikus is lehet. Dél-Ynev több országában is tenyésztik.

Napi táv+10% Teher+15% Ár×1,3

Egyéb lovak

Ebbe a kategóriába egészen különleges lófajták tartoznak: versenylovak, díszlovak, olyan málháslovak, melyek nem felelnek meg az igáslókat kategóriájának, illetve vadászatra használt hátasok. Egységes jellemzőket, követelményeket nehéz lenne megfogalmazni velük szemben, hiszen oly sokféle céllal tenyésztették ki őket. Elviékben ezeket az állatokat is meg lehetne tanítani a harcra, de erre csak rendkívüli esetekben kerül sor. Az itt felsorolt fajták egy része különösen magas értéket képvisel, más példányok a túlzott igényességnek, vagy a túltenyésztésnek köszönhetően váltak alkalmatlanná a harcra. Ezek a lovak származhatnak mind hidegvérű, mind melegvérű ősöktől, illetve azok keresztezéséből is. Külön említést érdemelnek a nomádok lovai. Ezek az állatok az utazó-, málhás-, és könnyű harci lovak alkotta háromszögben közepesen helyezkednek el, ezért kerültek ide besorolásra. A pusztai népek hatásaira az igénytelenség a jellemző: istállóba nem kell bekötönni őket, s kondíciójukat – a harci lovakkal ellentétben – legeléssel még a legkopárabb területeken is jól meg tudják őrizni.

Kyr telivér

Az ősi kyr csatalovakból kitenyésztett fajta, de ma már csak afféle díszlóként használják Toronban; leggyakrabban parádékon tűnnek fel, többnyire szalagokkal a sörényükben, fejükön tolldíszes forgóval. A kyr telivér magas termetű, 16 tenyér körüli a marmagassága. Teste karcsú, háta rövid és egyenes. Lába szintén vékony és hosszú. Nyaka hosszú, rendkívül íves, feje kicsi, melyet rendszerint lefelé szeg. Állkapcsai hangsúlyosak, szeme nagy,

fülei hegyesek és hátrafelé állnak. Sörénye dús, de rövid és felálló, farka felültüzött, színük a szőrzettel egyezik meg. Járása igen jellegzetes, melyet megfelelő képzéssel díszlépéssé tudnak csiszolni. Ekkor a járás során a ló feje minden lépés során bólint, illetve farkát is kissé megemeli. Csak négyféle színváltozat létezik, mindegyiket a megfelelő kasztnak szánják. Az aranszínű lovakat az elandor, az ezüstöket a famor, a feketéket a pietor kaszt használhatja. A sedular kaszt tagjai az arany kivételével bármelyik színt választhatják, de számukra kitenyésztettek egy fél-albínó fajtát is, mely teljesen fehér. A kyr telivér intelligens, jól idomítható, ugyanakkor rendkívül nyugtalan, s ráadásul törődésigényes. Mivel egyáltalán nem kitartó és ellenálló, csatában, utazáskor nem sok hasznát lehet venni. Magassága és jó megjelenése révén lovasa sokkal méltóságteljesebben hat, ezért igen kedvelt a vagyionukra és kyr származásukra büszke toroniak körében. Magasságának köszönhetően jó kilátás nyílik róla, ezért hadvezérek is szívesen választják, ha kilovagolnak a hadmozdulatok megtekintésére. A kyr telivér méregellenállása kettes, a fél-albínó változatoké egyes, s ők további 10% levonást kapnak a napi távra. A díszlépésre képzett állatok ára további kettővel szorzandó. Ezeket a lovakat csak Toronban tenyésztik, s kizárólag a megfelelő kasztok számára adják el őket.

Té+3 Vé-2 Ké+1 Sebzés- Fp-2 Tp+2 Napi táv-20% Teher-15% Ár×7,5

Nomád ló

Sokan hallották már, hogy a nomádoknak kiváló lovaik vannak, de csak kevesen tudják, hogy az előnyös tulajdonságok miben is rejteznek. A nomád ló, vagy más néven dzsigetáj, szemre nem túl szép állat. Marmagassága csak 13,5-14 tenyér, s bár teste arányos, csontozata durva. Háta rövid, egyenes, kurta nyaka enyhén ívelt, feje nagy, patája viszonylag kicsi. Sörénye, farka hosszú, de nem túl dús. Szőrzete durva, s különösen télen igen hosszúra nő, mindenféle színben előfordul a fekete kivételével, a leggyakoribb a tarkafoltos. Viszonylag apró méretéhez képest elég nagy sebesség elérésére képes, de elsősorban a teherbírása, kitartása az, amiről legendákat mesélnek. Rendkívül igénytelen állat: még a hó alól is kikaparja a fagyott zuzmót, s természetesen sohasem kell istállóban tartani.

Tűrőképessége nagyon jó, méregellenállása a nehéz harci lovakénak felel meg. Rendkívül könnyű irányítani: a gyakorlott lovasok ezt térdükkel, testsúlyukkal is meg tudják tenni. A nomád ló nyugodt vérmérsékletű, egyáltalán nem ijedős, jól kezelhető jószág, utazásra, teherhordásra egyaránt használják. Bár a nomád lovak legtöbbször a harchoz is szoktatva van, gazdáik viszonylag ritkán kényszerítik őket erre. A harchoz szoktatott dzsigetájok Támadó Értékéhez +15 járul, s a harci lovakhoz hasonlóan háromszor támadnak körönként. Nomád lovakhoz csak a délvidéki sztyeppéken lehet hozzájutni, árucseré ellenében, vagy egyes dörzsölt kereskedőknél, ekkor már magas áron.

Té(+15) Vé+5 Ké+1 Sebzés-1 Ép-1
Sebesség-5% Napi táv+20% Teher+20% Ár×2

Onpori málhásló

Az onpori málhásló egészen különleges fajta, mert bár kifejezetten teherhordásra tenyésztették ki, mégsem számít igáslónak. Eredetükre egy történet is van: állítólag az Onporban az esőzések idején az abbitot szállító szekerek gyakran elakadtak, ekkor a lovakat kifogva a szállítmányt átpakolták rájuk, s így haladtak tovább. Ezt követően kezdtek el olyan lovakat használni, melyek nem túl nagy termetük ellenére (hisz hegyvidéki környezetben a méret is fontos) igen erősek és kitartóak. A végeredmény az onpori málhásló lett. Ez egy kistermetű lófajta, marmagassága csak 14-15 tenyér körüli. Háta rövid, szügye mély és széles, lapockája kiugró. Lába rövid, de erős, hosszú, izmos nyakán feje kicsi. Szemi nagyok és távol ülnek egymástól, füle hegyes, kicsi. Szőrzete nem túl dús, mindenféle színben megtalálható, a tarkafoltos kivételével. Az onpori málhásló nyugodt, engedelmes fajta, méretéhez képest kissé lassú, de hihetetlen erővel, állóképességgel rendelkezik. Leginkább Abaszisban tenyésztik, de Toronban is találkozni vele: itt a hadsereg használja szétszedett katapulták és más ostromgépek szállítására.

Té-1 Vé+3 Ké-1 Sebzés+1 Ép-2 Fp-4 Tp-1
Sebesség-5% Napi táv+15% Teher+30%
Ár×1,2

Shadoni rókavadász

Ezt a shadoni fajtát nem csak rókavadászatra, hanem más célra is használják egész Yneven, ugyanis több kedvező tulajdonsággal is rendelkezik. A shadoni rókavadász 14-16 tenyér marmagasságú, széles testű, hosszú erős háttal, mély szüggel rendelkező ló. Lába izmos, feje kicsi, füle hegyes. Mindenféle színváltozatban létezik, de a sárga és a fehér a leggyakoribb. Amellett, hogy igen kényelmes ülés esik rajta, a magasabb lovokról jól átlátható az egész környék, ami jól jön mind a főúri vadászatokon, mind a birtokukat bejáró földesuraknak. Igen könnyen kezelhető, biztos léptű állat, jól irányítható térdel és testsúllyal is, így a lovas lovaglás közben akár mindkét kezét szabadon hagyhatja – ez különösen vadászaton jön jól. A másik különleges tulajdonsága, hogy lépéskor lábait feltűnően magasra emeli. Ezt tovább is lehet fejleszteni nehezített patkóval, így könnyen elérhető, hogy a ló egy igen látványos díszlépésben közlekedjen. Szerte Yneven nem egy, vadászatot még soha meg nem járt városi nemes ficsúr szeretne pompázni ilyen lovon, de elterjedésének gátja – a magas ár mellett –, hogy igen kevés helyen tenyésztik: egyedül Shadonban, Predocban, és Gorvikban, így aki ilyen paripához szeretne jutni, ezen országok valamelyikében kell, hogy szerencsét próbáljon. A feltüntetett ár a csak a közönséges, nem parádé-lovakra vonatkozik, a képzett példányok ára még kettővel szorzandó.

Sebesség+5% Napi táv+5% Ár×2,5

Yllinori királyi ménes

Valóban fejedelmi megjelenésű állatról van szó, mely a gondos tenyésztésnek – és a pegazusok véérének – köszönhetően remek tulajdonságokkal rendelkezik ahhoz, hogy kiváló hátszó legyen. Marmagassága 15,5 tenyér, teste rendkívül karcsú és hosszú, ugyanakkor izmos. Háta, lábai, nyaka hosszúak, fejét –

jellegzetesen – magasan tartja, farkát kissé felcsapva hordja. Szemei nagyok, fülei hosszúak, keskenyek és kissé szétállók. Szőrzetét egy különös, fémes vagy aranyló csillogás járja át, mely igazán vonzóvá teszi a ló megjelenését. Színe sárga, vörös, szürke, fekete, vagy akár kékes árnyalatú lehet. Sőrénye és farka selymes tapintású, de ritka. Az yllinori királyi ménes hihetetlenül gyors, mozgékony ló, s emellett elég kitartó is. Hátránya, hogy rengeteg gondozást, törődést igényel, istállón kívül szinte nem is tartható. Ha valaki – a valóban királyi ár ellenére – szert akarna tenni egy ilyen, három koronával megbillogozott jószágra, akkor ahhoz Yllinorba kell utaznia, ugyanis csak ott található meg a tenyészetek, melyek Chei király egyik jelentős bevételi forrását adják.

Té-3 Vé+8 Ké+3 Sebzés-1 Ép-2 Fp-4 Tp+4 Sebesség+45% Napi táv+50% Teher-10% Ár×15

Pónilovak

Yneven a törpéken kívül viszonylag kevesen használnak pónilovakat, pedig ezek az állatok rendkívül jó tulajdonságokkal rendelkeznek. A pónik szintén hidegvérűek, de egyes példányait keresztezték már más, melegvérű fajtákkal is. A póni biztos járású jószág, azaz sebessége nem, vagy csak kevésbé csökken a terepviszonyok nehezedésével. Ezért kiválóan használhatók sziklás, mocsaras területen, vagy olyan helyeken, ahol a méret döntő szempont lehet. Kis termetükhöz képest jelentős terhet is elbírnak, kitartóak, tűrőképességük kiváló, és sanyarú viszonyok közt is megélnék. Mivel olcsóbbak más lovaknál, s ráadásul fenntartásuk sem igényel annyi költséget, többnyire szegényebb vidékeken használják ígáslovak helyett, vagy kocsi vontatására, málhahordásra, esetenként ház körüli munkára, olykor hátszóknak. Kedvező tulajdonságaik mellett akad hátrányuk is, az alacsony sebesség: nem csak aprókat lépnek, hanem a hidegvérű lovakhoz hasonlatosan, vágtában lassúak. A Predoci Lovászati Kódex szerint a 14,5 tenyér marmagasság fölötti fajtákat hívják lónak, amelyeknek marmagassága 12-14,5 tenyér közé esik kislónak, az ez alattiakat, tehát a 12 tenyérnél alacsonyabb fajtákat nevezik pónilónak.

Dah

A dah a törpék csillék vontatására használt bányalova, a kőfiak ezt a fajtát használják igásló gyanánt. Mivel a felszíni világ ezeket az állatokat ritkán látja, ezért nincs a vanirban használatoson kívül más nevük. Póni létére igen izmos állat: marmagassága 11-12,5 tenyér, teste kifejezetten robosztus. Rövid lába izmos, háta hosszú, szügye erős. Izmos nyakán feje egyenes, homloka erős, füle hegyes. Csak pej változat létezik, de pofájuk, lábuk belső része mindig kicsit világosabb színű. Farka, sörénye hosszú és sűrű. Durva, hosszú szálú szőrzete vízálló, mely alatt egy második, puhább szőrréteg is húzódik. A dah igénytelen, rendkívül erős, jó teherbíró fajta, mely mellett még állóképessége is figyelemre méltó, egyetlen hibája talán, hogy a tarini pónihoz képest kevésbé élénk. Csak Tarinban tenyésztik, kívülállók, ha venni akarnának egyet, csak magas áron juthatnak hozzá.

Té-1 Vé-3 Ké-1 Sebzés+1 Ép+1 Fp+3 Tp+1
Napi táv+15% Teher+20% Ár×3

Felföldi póni

Ez a lófajta éppen csak, hogy belefér a póni kategóriába: átlagos marmagassága 12,5-13,5 tenyér, a legnagyobb példányok is legfeljebb egy tenyérrivel lehetnek ennél magasabbak. Ez a póni a shadoni Felföld zord vidékéről származik, s ott a Birodalommal való szembennállás egyfajta szimbóluma lett, még a nemesek jó része is csak ilyen lovakon hajlandó járni. A felföldi póni méretéhez képest igen erős, ezt igazolja hosszú, tömör teste, rövid, izmos, lába. A háta, valamint rövid feje egyenes, homloka széles, szeme a szokottnál sötétebb. Színe barna, fekete vagy szürke lehet, esetleg deres, ebből is sárga vagy kékes árnyalatú. Háta közepén gyakran egy sötétebb csík fut végig. Szőrzete durva, jól ellenáll a természet viszontagságainak. Sörénye, farszőrzete selymes, farka alacsonyan tűzött. A felföldi póni (melyet a Predoci Lovászati Kódex alapján inkább kislónak kellene hívni) az átlagosnál nagyobb mérete miatt a többi póninál valamivel gyorsabb, ugyanakkor rendkívül kitartó és teherbíró is. Amellett, hogy igénytelen, igen sokoldalú jószág: használják utazásra, teherhordásra, kocsi húzására, vagy akár vadászatra is: az elejtett szarvast is könnyedén el tudja szállítani erőlködés nélkül. Kiváló

tulajdonságai ellenére csak Shadonban, ott is elsősorban a Felföldön lehet találkozni vele.
Vé-5 Sebzés+1 Ép+2 Fp+5 Tp+2
Sebesség+10% Napi táv+20% Teher+15%
Ár×2

Sheral-póni

A Sheral-hegység környékén élők tenyésztették ki ezt a fajtát utazásra, málhahordásra. A zezugos, sziklás kanyonokban a kistermetű pónik sokkal hatékonyabbnak – és olcsóbbnak – bizonyultak a nagyobb lovaknál, ezért hagyományosan sokan még most is pónikat használnak arrafelé. A Sheral-póni marmagassága 10-11, legfeljebb 12,5 tenyér. Teste kimondottan kerek, lába erős, lapockája hangsúlyos. Kisméretű fejét magasan tartja, füle kicsi és hegyes. Színe vörös, barna vagy fekete lehet. Kiváló ugró, továbbá – mint a pónik általában – biztos járású is, ami hegyvidéken elengedhetetlen. Ynev más tájain ritkán használnak pónikat, de köztük is fel-felbukkannak ezek a Sheralból származó aprócska lovak. A Sheral-környéki hegyvidéki országokban (El-Qusarma, Godora, Ordan, Pregulion, Hakkary) tenyésztik őket nagyobb számban.

Ár×1

Tarini póni

Bár Tarinban többféle pónit is tenyésztettek, a külvilág a vanir nyelven kobnak hívott fajtát ismeri tarini póni néven. Méretük, sebességük, kitartásuk miatt a kobot a törpék felszíni utazásaikon hátszlóként használják. Marmagassága 9-11 tenyér, súlya 200-220 font. Teste izmos, rövid háta íves, fara jól fejlett. Lába, nyaka rövid és izmos, feje kicsiny. Füle kicsi és hegyes, a hosszú sörény és fark a test többi szőrzetéhez idomuló. Mindenféle színben megtalálható, a legjellemzőbb a fekete, de akad szép számmal gesztenyeszínű, tarkafoltos, almásszürke egészen a fehérig. Igénytelen, sokáig elélő, termékeny, de emellett tanulékony, élénk temperamentumú állatok. Ynev egyéb tájain is előszeretettel használják és tenyésztik ezt a pónifajtát.

Vé+3 Sebzés-1 Ép-1 Fp-3 Tp-1
Teher-10% Ár×1

Vihar-póni

Ezt a fajtát kizárólag a Shadoni-öböl és a Déli Vihar-vizek szigetein találhatjuk. A zord klíma és a sanyarú terepviszonyok igen ellenállóvá tették, így a helyiek nagyra értékelik hátasként és málháslóként is. Marmagassága 12-13 tenyér, súlya 380-410 font közé esik. Lába erős, nyaka rövid, izmos, feje egyenes, homloka széles, állkapcsa karakterisztikus. Füle kicsiny, sűrű szőrzete a téli időszakban tekintélyes hosszúságúra nő. Mindenféle színben megtalálható. Biztos léptű, nyugodt, szelíd természetű, s egyben a létező legigénytelenebb fajta. Más pónikhoz képest negyedével kevesebb táplálékra is elél, s az istállóaszt még hírből sem ismeri, még a legzordabb télben is kint lehet hagyni, akkor sem fagy meg. A Déli Jégmezőkre, vagy egyéb hideg helyekre tartók gyakran ilyen lovakat szereznek be szánjaik húzására. A helyiek – sokak szerint barbár módon – időnként levágnak egyet, hogy megegyék, hiszen az összes állat közül a kemény, délvidéki fagyokat csak a Vihar-pónik élnek túl.

Vé-3 Ép+1 Fp+5 Tp+1 Napi táv+10%
Ár×1,5

Egyéb hatások, málhás- és igavonó állatok

Byzon

Vadon élő példányai Ynev nagy füves pusztaságain honosak, míg a hatalmas termetű, szelídített bivalyokat erejük és kitartásuk miatt Yneven több helyütt is (Gályák tengere mentén, Pyarroni Államokban, Quironeia nyugati részén) használják igavonásra, kocsi húzására, de olykor meg is lovagolják őket. Húsa kifejezetten rágós, ezért többnyire csak éhinség idején eszik, bőréből, szarujából azonban különféle használati tárgyakat készítenek. Az átlagos házi, igavonásra

kitenyészített byzon vállmagassága 1,5-1,7 láb körüli, szarvának terpesztése akár az 1 lábat is elérheti, súlya 1000 font, vagy annál is több. Színe a fehértől és a szürkétől a feketén át a barnáig szinte bármi lehet. Marhákkal is könnyen pároztatható, de ekkor annak betegségeit is könnyen megkapja. A fajtisza byzon azonban bármely ökörnél erősebb, ellenállóbb és okosabb – igaz, drágább is. A byzonokról szólva meg kell említeni a Niaréban, Tiadlanban és kis számban Enoszukén elterjedt vízibivalyt, a carabaont. A carabaon – mely vélhetőleg a szigetvilágon lehet őshonos – szőrzete rövidebb, lágyabb a többi byzonénál, vállmagassága 1,8 láb, hátrafelé csavarodó szarva szélessége 1,2 láb is lehet. Hatalmas termete ellenére – széles patáinak köszönhetően – biztonságosan mozog a bizonytalan, ingoványos talajon is, ezért előszeretettel használják őket elárasztott rizsföldeken. Rendkívüli munkabírású jószág: ha eleget ihat, napi 12-13 órát is képes egyfolytában robotolni. Egy byzon ára egy málháslóval egyezik meg, azaz 2 arany.

Elefánt

Az elefántok a meleg égővi füves puszták lakói, s bár Yneven sehol sem tenyésztik őket, bizonyos helyeken (főleg a Sheral környékén, El Qusarmában) befognak egy-egy állatot, hogy aztán neveljék, tanítsák őket. Erejük, méreteik miatt fák kidöntésére, teherhordásra kiválóan alkalmasak, s olykor vadászaton is használják őket, hiszen hátán ülve remek kilátás nyílik, s egy ragadozó sem meri megtámadni az elefántháton ülő vadászt. Mindezekben felül háborús időkben is hasznát veszik az ormányosoknak: nagy testükkel, félelmetes látványukkal még a legbátrabbakat is kitérésre kényszerítik, s gyakran használják őket mintegy eleven faltörő kosként a kisebb akadályok lerombolására. Egy kifejlett példány általában 3-4 láb magas, súlya 5-7 ezer font körül mozog, a hím agyarái akár 3 láb hosszúságúak is lehetnek. Nagy méretéhez képest kevés súlyt bír el, s ráadásul ehhez naponta több mint két mázsa zöldet fogyaszt, közel 200 liter vizet iszik meg, s minden nap meg kell mártóznia vízben vagy sárban, hogy elűzze magáról a legyeket. Az elefánt meglepően halkan és gyorsan mozog, s bár futni, ugrani egyáltalán nem tud, folyókon, tavakon könnyűszerrel átgázol, sőt, képes hosszú ideig úszni is. Mivel fogságban nem szaporodik, külön feladat az elefánt befogása, ez

többnyire szelíd példányok segítségével történik. Ezt követően egy hajcsár, a mahut kezdi tanítani az állatot. Ez a kapcsolat egy életre szól, így, aki elefántot szeretne, bizony a hajcsárt is meg kell, hogy fizesse, mert nélküle nem tud mit kezdeni drága pénzen megszerzett állatával. Az elefántok eléggé ijedősek, különösen a tűztől félnek, így harcra idomítani még több időbe, fáradtságba, és persze pénzbe kerül, mint a csatalovakat. Egy munkára idomított elefánt ára El Qusarmában, ahol a legtöbb szelídített példányt tartják, 30 arany körül van, a harci állatoké pedig 50 arany is lehet.

Kutya

A kutyákat elsősorban nem málhásállatként tenyésztik, mégis, szót kell említeni két fajtájáról is, melyeket munkakutyaként ilyen célra használnak. A blegrontot általában szánhúzásra fogják be; az erőteljes felépítésű, hegyes fülű kutya dús szőrzete ellenáll a hideg időjárás viszontagságainak is. Szinte minden színben megtalálható, marmagassága 22-27 hüvelyk, testtömege 45-60 font. Kitartó, hidegtűrő, jó helymemóriájú és tájékozódó képességű jószág. Egyszerre többet is befognak a szán elé: fás, erdős terepen egymás elé, havas pusztán, jégmezőn legyező alakban egymás mellé. Vontatáskor a kutyák képesek a falka testsúlyának negyedét elhúzni, lépésben haladva pedig testsúlyuk felét is. Naponta nagyjából 40 mérföldet tudnak megtenni, de kedvező körülmények között, megfelelő számú, jól képzett állattal akár ennek a másfélszerese, vagy akár kétszerese is elérhető. A blegrontok etetéséhez legalább napi fél-egy font hús szükséges, aminek a megszerzése jégmezőkön, havas pusztákon a képzetleneknek akár gondot is okozhat. Ha elég étel és vizet kapnak, sokat nem kell törődni velük, kifejezetten igénytelen állatok, ezért mind délen, mind északon szívesen használják őket. Általában falkában szokták őket vásárolni, hiszen összeszoktatásuk időt igényel, nem beszélve a legelőre befogott vezér kiképzéséről. Bár furcsának tűnhet, a szán sebességét szinte csak ez az egy állat határozza meg: ő az, aki tapasztaltból tudja (vagy megérzi), hova kell lépnie, hol lehet rianás a jégen, hol rejtőzhet a hóbucka alatt üreg, stb. Egy szánhúzó kutya már 1 ezüstartól kapható, a vezérkutya (aki nem biztos, hogy egyben falkavezér is) ennek a duplájába kerül.

Egy másik fajtát, a pittarost a Riegoy-öböl mentén a vadászat és az állatok őrzése mellett teherhordásra is használják a pásztorok, vadászok és hegyi emberek. A lelógó fülű, középhosszú szőrű, fehér, barna, vagy sötétszürke színű kutya marmagassága 24-28 hüvelyk, tömege 40-50 font. Húséges, bátor, idegenekkel szemben bizalmatlan jószág, kiváló tulajdonságai miatt sok szabadban élő és dolgozó ember húséges társa, akik – ha úgy adódik alkalom – nem haboznak kisebb batyukat pakolni kutyájukra. Külhoniak barbárságnak tartják, hogy ezt a szép küllemű kutyafajtát ilyen alantas munkára is használják, de ez a szokás nagy hagyományokra – egyesek szerint a crantai időkig – nyúlik vissza. Egy átlagos, teherhordásra is használt pittarost képzéstől függően (pásztor-, vadász- vagy közönséges eb) fél ezüstartól 5 ezüstig lehet kapni.

Láma

A tevével rokonságban álló láma a Sheral-hegység keleti felében elterjedt teherhordó állat. Mivel a nagy kereskedelmi útvonalak nem itt haladnak keresztül, ezért a lámát is többnyire csak a helyiek ismerik és használják. Az állat vállmagassága 0,9-1,3 láb, teste karcsú, nyaka, füle, hosszú, feje feltűnően emlékeztet a tevére. Szőrzete hosszú, gyapjas, színe fekete, fehér, barna vagy ezek keveréke lehet. Hegyvidéken jól mozgó, biztos léptű jószág, de hátasként egyáltalán nem használják, teherbírása csak 100 font körüli, ellenben rendkívül kitartó, akár 12 órán keresztül képes egyfolytában menni. Rendkívül sokoldalú háziállat: a kanca húsa, teje ízletes, s mind a kanca, mind a csödör gyapjából szövetet szőnek, hosszú szőreből kötelet fonnak, csontjából, bőreből egyéb használati tárgyak készülnek, faggyújából gyertyát öntenek. A lámának akad egy kellemetlen, rossz tulajdonsága is: ha elfárad, vagy túl sok teherrel pakolják meg, lefekszik a földre, és leköpi hajcsárát, sőt ezt néha megteszi idegenekkel is, látszólag minden ok nélkül. A lámát jól ismerők, ha látják, hogy az állat mire készül, sokszor el tudják kerülni a köpetet, de több külhoni átutazót tréfált már meg ez a jámbor

küllemű jószág. Lámákat csak a Sheral keleti részén tenyésztnek, bár egyesek már látni véltek ilyen állatokat Gorvik és Krán magasabb bércei közt is – ki tudja, ezek az elbeszélések talán igazak is lehetnek? Egy lámáért nagyjából egy szamár árát (5-6 ezüst) kérik el a helybéli tenyésztők.

Ökör

Az ökör a kontinens legelterjedtebb igavonó állata. Bár lassabb a lónál – sebessége nagyjából az öszvéreknél felel meg – jóval erősebb és fáradhatatlanabb annál, s fenntartása is jóval olcsóbb. Vállmagassága 1-1,3 láb, súlya 500-1000 font közötti, szarvának terpesztése a négy araszt is elérheti. Színe fehér, szürke, fekete, barna, vörös lehet, fajtától függően. Kasztrált állatokról lévén szó, nem csak nagyobbak és erősebbek, hanem sokkal jámborabbak és engedelmesebbek a többi szarvasmarhánál. Ekehúzáson kívül kocsis vontatására, vízemelő szerkezetek működtetésére, vagy olykor málhásállatnak is használják. A füves pusztákon közlekedő karavánokban szívesen fogják be őket kocsis elé, mert a lóval vagy öszvérral ellentétben a sárba ragadt szekeret is kihúzzák, menet közben is tudnak legelni, s kitartásuknak köszönhetően az öszvéreknél nagyobb távolságot tudnak megtenni egy nap. Egy ökörért általában 15-16 ezüst körüli összeget kérnek el.

Öszvér

Az öszvérek között kétféle különböztethetünk meg: a lószvért (szamár- és lókanca keresztezéséből), illetve a szamár- és lószvért, mely lócsődör és szamárkanca párosításából jön létre. Az öszvérek egymás közt meddők, tehát tenyésztésükhöz mindenképpen szükség van lovakra és szamarakra is. Igen népszerű teherhordó- és igásállatok, különösen hegyvidéken, s száraz, félsivatagos területen, de használják szerkezetek (különösen örlőszerkezetek) meghajtására is. Járásuk biztos, kitartóak, igénytelenek, s

hosszú ideig élnek. Fejük, fülük, farkuk, és faruk a szamárhoz hasonló, testük többi része inkább a lóra hajaz. A szamár- és lószvérek farka bozontosabb, s valamivel alacsonyabbak, zömökebbek a többi öszvérnél, de általában teherbíróbbnak tartják őket. Marmagasságuk nagyon változó, 10-13 tenyér körüli, a felső határt inkább csak a lószvérek szokták megközelíteni. Színük – a szamarakhoz hasonlóan – szürke, barna lehet. Legnagyobb hibájukként a makacs természetüket szokták emlegetni: az igazság az, hogy ebben kifejezetten szamár- és lószvérekre hasonlítanak, de azt hozzá kell tenni, hogy sok más szempontból kevésbé szeszélyesek, mint akár a lovak. Az öszvérek sokoldalúan alkalmazható állatok, ennek megfelelően Ynev szinte minden tájékán elterjedtek. Az öszvérek ára a legtöbb helyen 8 ezüst körül van.

Szamár

Nincs még egy állat, mely olyan kevés élelem és törődés fejében annyit robotolna, mint a szamár. A házi szamár elsősorban szegény emberek, pásztorok hátasa, málhásállata és igavonója, ezen felül használják még öszvérek tenyésztésére, sőt, egyes vidékeken (mint Niare) étkezés céljára is. Átlagos marmagassága 10 tenyér körüli, de találni ennél nagyobb házi és vadszamarakat egyaránt. A Szindvil- és Karkvin-szigeten a mostoha tartási viszonyok közt kialakultak törpe fajták is, ezek marmagassága nem haladja meg a 8 tenyeret. Feje, füle feltűnően hosszú, farka bojtos. A szamarak fajtára, küllemre nem térnek el annyira egymástól, mint a lovak, ezért nincsenek is külön kategóriák. Dús szőrzetük hamuszürke vagy barna, kereszt alakú fekete váll- és hátcsíkkal, de léteznek fehéres-szürke, vagy fehér színváltozatok is. A szamár lassú, de biztos járású, rossz körülményeket is elviselő, igénytelen jószág. Hosszú ideig, akár 40 évig is él, s jól szaporítható. Mind az ára, mind a tartása jóval olcsóbb a lovakénál, ellenben akad pár hibája is. Sebessége, teherbírása elmarad nagyobb rokonaitól, s bár jámbor állat, ha csökönysége miatt rángatással, bántalmazással felingerlik, könnyebben rúg és harap, mint a lovak. Csődöreik kifejezetten ádázul marakodnak párzás idején, ezért a tapasztalt gazdák tudják, ilyenkor érdemes távol tartani őket egymástól. Szamarat általában már 6 ezüstért is lehet kapni.

Teve

A teve a sivatagok, kiváltképp a Taba el-Ibara legjellegzetesebb igás-, málhás- és hátasállata. Mar- (vagy inkább váll-) magassága 2 láb körüli, mely a púpja révén még további 2 arasszal nő. A dromedárt már az ősi időkben háziasították, annyira nyilvánvalóak voltak előnyös tulajdonságai. A teve különleges patájának köszönhetően nem süllyed el a homokban, s mellkasán, valamint izületein a szőrzet különösen vastag és sűrű, így képes még akkor is elviselni a sivatag perzselő homokját, mikor térdelő pozícióban ezeken nyugszik az állat. Orrnyílásukat össze tudják zárni a levegőben szálló por kivédésére, hosszú szempillájuk pedig szemüket óvja, szintén ugyanilyen célból. Ami igazán népszerűvé tette őket, az az igénytelenség: száraz kórón, kaktuszon is élnek, s púpjuk pedig egyfajta vízraktárként működik. A tevék akár egy hétig is kibírják víz nélkül, sőt, szoktatással az is elérhető, hogy akár másfél hétig meglegyenek nélküle, vagy, ha rendszeresen friss zöldhöz jutnak, akár 3-4 hétig is. A hosszú szomjúság után, ha inni kapnak, akár percek alatt képesek eltüntetni 100 pintet, az elvesztett mennyiség pótlására.

A dromedároknak három típusa, s azon belül számtalan fajtája létezik. Sem a típusok, sem a fajták harcértékben, Ép-ben, Fp-ben nem különböznek, sőt küllemről megismerni őket is többnyire csak a képzett tehahajcsárok és tenyésztők tudják őket.

A hedzsin, vagy más néven hátasteve utazásra használatos, jóval kitartóbb és gyorsabb társainál. Egy hedzsin naponta másfélszer akkora távolságot képes megtenni, mint más tevék, sőt, a legkiválóbb példányok akár kétszer többet. Nem csak kitartóbbak, hanem gyorsabbak, mint a többi állat: sebességük 10%-kal haladja meg más dromedárokat. A hátastevék közül az egyik legismertebb, legnemesebb fajta az El-Hamedben tenyésztett El-Fessár, ami közös nyelven annyit tesz, hogy „a gagszájú”.

A hedzsinek típusába tartozik az igen ritka versenyteve. Ezek az állatok a leggazdagabb sejkék, emírek, kereskedők és bankárok féltve őrzött és tenyésztett kincsei. Meglehetősen ritkák, gyorsaságban azonban minden más tevével felülmúlnak. Vervonalukat gondosan nyilvántartják, a többször győztes, legértékesebb példányok ára közönséges tevék egész csordájának értékével vetekszik. A legnevesebb fajtája a Rózsateve, az

Abu Baldek-i emír híres tenyészete. A hedzsinek ára általában másfél-két aranyról indul, a versenyzésre tenyésztett jószágok pedig legalább tízszeres áron kelnek el. A hidzs teherhordásra használt állat, más tevékhez viszonyítva általában egynegyedével nagyobb súlyt bír el, de egyes állatok akár 450 fontnyi teherrel is képesek – igaz, csak lépésben – haladni. Kitartásuknak köszönhetően naponta szintén egynegyedével több távot képesek megtenni. Egy jó hidzsért 2 aranyat kérnek a kereskedők, a legkiválóbb teherhordó tevéket, az El-Haddár fajtát („az ordító”) Al-Hidemában tenyésztik, ezeknek az ára általában másfélszerese a többi példányénak.

A dzsádok gandahannak azaz „mindenre jó”-nak hívják a harmadik típust. Ezek a jószágok egyébként semmivel sem rosszabbak a többinél, hiszen vannak köztük rendkívül igénytelen, vagy igen kitartó fajták is, csupán nem célirányosan tenyésztették őket. A gandahanoknak gyakran nem lehet olyan tisztán megállapítani a vervonalát, mint a hedzsineknek vagy hidzseknek, ezért olcsóbbak náluk, akár egy-másfél aranyért is hozzájuk lehet jutni, de a szemfülesek akár ennél kevesebb pénzből is tudnak jó tevéket szerezni. A gandahanokat is használják utazásra és teherhordásra egyaránt, valamint kocsik elé fogják őket, irháját, trágyáját használják, s végszükség esetén húsát fogyasztják. A legjobb gandahan tevéket sokak szerint a sivatagi törzsek tenyésztik: ők ugyanis csak mindenre egyformán jól használható állatokat szaporítanak. Ezek közül is a Fayumák tevéi számítanak a legelismertebbeknek, melyek fajtáját ők El-Kuz el-Aszváninak hívják, azaz „a tátott szájú kancsó”-nak. Említést kell még tenni egy nem ibarai tevéfajtáról. A baktriannak nevezett kétpúpú teve az Ekbir- és a Nament-sivatagban él, mindkét hely a Lámpástérítő mentén található, ahol a hőmérséklet éjszakánként akár fagypontra közelébe, vagy akár az alá is süllyedhet, ezért ezek az állatok még a legszélsőségesebb éghajlatot is elviselik. Küllemre, tulajdonságaikat tekintve nem térnek el a dromedártól, pár apróságot kivéve. Lábuk rövidebb, marmagasságuk csak 1,5-1,6 láb körüli, szőrzetük sűrűbb és hosszabb, valamint

hátukon nem egy, hanem két púp található. Ennek ellenére sebességük, teherbírásuk nagyjából megegyezik a dromedáréval, s más tulajdonságaikat tekintve sem találni jelentős különbségeket. Bár rendkívül

hasznos állatok, élőhelyük korlátozottsága miatt kevésbé ismertek, mint az egypúpú dromedárok. Áruk a hagyományos teve árának felel meg.

Táblázatok

	Utazó ló	Könnyű harci ló	Nehéz harci ló	Igásló	Egyéb ló	Póni
Előfordulás	gyakori	gyakori	gyakori	gyakori	gyakori	gyakori
Megjelenők sz.	változó	változó	változó	változó	változó	változó
Termet	N	N	N	N	N	N
Sebesség	170 (SZ)	150 (SZ)	90 (SZ)	80 (SZ)	150 (SZ)	70 (SZ)
Lépés	7	6	4	4	6	3
Ügetés	20	18	8	10	18	8
Könnyű vágta	40	36	20	20	36	16
Vágta	60	54	32	30	54	24
Napi táv	90	80	30	35	80	40
Vihető teher	80	75	120	120	75	70
Max. teher	160	150	230	230	150	140
TÉ	8	25	35	5	8	8
VÉ	50	60	55	45	50	55
KÉ	9	10	8	6	9	8
Sebzés	k5+3	3×k5+3	2×k5+5/k6+5	k5+5	k5+3	k5+2
Támadás/kör	1	3	3	1	1	1
Ép	25	28	35	30	25	20
Fp	40	50	70	60	40	35
Asztrál ME	-	-	-	-	-	-
Mentál ME	-	-	-	-	-	-
Méregellenállás	2-3	3	4	3	2-3	3
Pszi	-	-	-	-	-	-
Intelligencia	állati	állati	állati	állati	állati	állati
Jellem	-	-	-	-	-	-
Max. Tp	10	20	30	15	10	10

	Byzon	Elefánt	Kutya*	Láma	Ökör	Öszvér	Szamár	Teve
Előfordulás	ritka	ritka	gyakori	ritka	gyakori	gyakori	gyakori	gyakori
Megjelenők sz.	változó	változó	változó	változó	változó	változó	változó	változó
Termet	N	Ó	K	N	N	N	N	N
Sebesség	150 (SZ)	110 (SZ)	120 (SZ)	130 (SZ)	75 (SZ)	75 (SZ)	70 (SZ)	120 (SZ)
Lépés	4	6	5	5	3	3	3	4
Ügetés	15	20	15	12	10	10	8	10
Könnyű vágta	32	40	30	24	18	18	16	20
Vágta	52	-	50	47	26	26	24	30
Napi táv	55	60	55	60	50	40	40	40
Vihető teher	150	500	10	50**	110	110	70	150
Max. teher	300	1000	20	100**	220	220	140	300
TÉ	60	75	20	25 (köpet: 35)	8	9	10	7
VÉ	60	65	50	50	40	55	55	50
KÉ	7	10	9	5	6	7	8	7
Sebzés	2×k6+5/k10+5	2×2k6+6/k10+6	k5	k3	k5+4	k5+2	k5+1	k6+4
Támadás/kör	1 (1/3)	3	1	1	1	1	1	1
Ép	42	65	14	12	36	25	20	25
Fp	54	125	32	18	50	45	35	35
Asztrál ME	-	-	-	-	-	-	-	-
Mentál ME	-	-	-	-	-	-	-	-
Méregellenállás	4	5	3	4	3	4	5	4
Pszi	-	-	-	-	-	-	-	-
Intelligencia	állati	állati	állati	állati	állati	állati	állati	állati
Jellem	-	-	-	-	-	-	-	-
Max. Tp	30	80	3	5	4	10	10	10

*közönséges, képzés nélküli kutya

**összes teherbírás, lovassal együtt értendő

	Té	Vé	Ké	Sebz és	Ép	Fp	Tp	Sebesség	Napi táv	Teher	Ár
Utazólovak	8	50	9	k5+3	25	40	10	60	90	80/160	2a 5e
Dzsad félvér		+3	+1				+1	+5%	+5%	-10%	×1,2
Dzsad telivér		+5	+2	-1	-1	-3	+2	+10%	+10%	-15%	×2
Haonwelli vágótű	-2	+5	+2				+3	+20%	+15%	-10%	×6
Ilanori hátság											×1
Kabardin	-2	-5	-2		-1		-2	-5%	+25%	+15%	×0,8
Pyarroni poroszkáló	+1	-3	-1	+1	+1	+3	+2	-10%	+5%	+10%	×1
Könnyű harci lovak	25	60	10	k5+4	28	50	20	54	80	75/150	5a
Abradói nyergeslő		+2						+5%	+5%	+5%	×1,5
Ilanori galoppozó											×1
Enysmoni félvér		+3	+1	-1	-1	-2		+10%		-5%	×1
Ereni szürke	+3	-2	-1	+1	+2	+5	+4	-5%	+5%	+15%	×1,3
Predoci telivér				+1	+1	+3	+3	(+10%)		+10%	×2
Sabbúl	+5		+2			-2	+4				×1,8
Yllinori félvér	-2	+5	+2		-1	-3	+5	+10%	+10%	-5%	×3
Nehéz harci lovak	35	55	8	k5/k6+6	35	70	30	32	30	120/230	10a
Igáslovak	5	45	6	k5+6	30	60	15	30	35	120/230	1a 5e
Dorlani igásló											×1
Dwoon csataló	+5	-5	-1	+1	+2	+5	+4		+10%	+20%	×1,7
Erigowi csataló											×1
Gianagi sörszlő		-5	-2	+1	+2	+5	+2	-5%	+10%	+15%	×0,7
Predoci kosfejű	-2	+4	+2	-1	-1	-3		+10%	+5%	-10%	×1,2
Quironi pej	-1	+3	+1		-2	-5	-1	+5%			×1
Shadoni csataló									+10%	+15%	×1,3
Egyéb lovak	8	50	9	k5+3	25	40	10	54	80	75/150	2a
Kyr telivér	+3	-2	+1			-2	+2		-20%	-15%	×7,5
Nomád ló	(+15)	+5	+1	-1	-1			-5%	+20%	+20%	×2
Onpori málhásló	-1	+3	-1	+1	-2	-4	-1	-5%	+15%	+30%	×1,2
Shadoni rókavadász								+5%	+5%		×2,5
Yllinori királyi ménes	-3	+8	+3	-1	-2	-4	+4	+45%	+50%	-10%	×15
Pónik	8	55	8	k5+2	20	35	10	24	40	70/140	1a
Dah	-1	-3	-1	+1	+1	+3	+1		+15%	+20%	×3
Felföldi póni		-5		+1	+2	+5	+2	+10%	+20%	+15%	×2
Sheral-póni											×1
Tarini póni		+3		-1	-1	-3	-1			-10%	×1
Vihar-póni		-3			+1	+5	+1		+10%		×1,5

	Utazó ló	Könnyű harci ló	Nehéz harci ló	Igásló	Egyéb ló	Póni
Abradói nyergeslő	i*	i	x	x	x	x
Dah	x	x	x	x	x	i
Dorlani igásló	x	x	i	i	x	x
Dwoon csataló	x	x	i	i	x	x
Dzsad félvér	i	i	x	x	x	x
Dzsad telivér	i	x	x	x	i	x
Enysmoni félvér	i	i	x	x	i	x
Ereni szürke	x	i	x	x	x	x
Erigowi csataló	x	x	i	i	x	x
Felföldi póni	x	x	x	x	x	i
Gianagi söröslő	x	x	i*	i	x	x
Haonwelli vágózó	i	x	x	x	i	x
Ilanori galoppozó	x	i	x	x	x	x
Ilanori hátas	i	x	x	x	x	x
Kabardin	i	x	x	x	x	x
Kyr telivér	x	x	x	x	i	x
Nomád ló	x	x	x	x	i	x
Onpori málhásló	x	x	x	x	i	x
Predoci kosfejű	x	x	i	i	x	x
Predoci telivér	i	i	x	x	x	x
Pyarroni poroszkáló	i	x	x	x	x	x
Quironi pej	x	x	i	i	x	x
Sabbúl	x	i	x	x	x	x
Shadoni csataló	x	x	i	i*	x	x
Shadoni rókavadász	i*	x	x	x	i	x
Sheral-póni	x	x	x	x	x	i
Tarini póni	x	x	x	x	x	i
Vihar-póni	x	x	x	x	x	i
Yllinori félvér	i	i	x	x	x	x
Yllinori királyi ménés	i	x	x	x	i	x

*az adott faj ritkán tartozik ebbe a típusba, a KM dönti el, lehetséges-e az adott kombináció

2006.06.28.

Szerző: Roan de Archenar

Forrás: LFG.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely

Az írást tartalmazza a MAGUS-Sita G-portal oldal Ynev lovai című cikke, de csak a Kutya-val bezárólag.